04/09/2022

Ο Μητροπολίτης Ρεθύμνης στις θρησκευτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις στον Άγιο Μάμα Μυλοποτάμου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ρεθύμνης και Αυλοποτάμου

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ρεθύμνης και Αυλοποτάμου κ. Πρόδρομος συμμετείχε στις θρησκευτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις στον Άγιο Μάμα Μυλοποτάμου, τις οποίες συνδιοργάνωσαν η Ενορία Αγίου Μάμαντος, ο Δήμος Μυλοποτάμου, η Τοπική Κοινότητα και ο Πολιτιστικός Σύλλογος Αγίου Μάμαντος.

Οι εκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν την Παρασκευή 2 Σεπτεμβρίου 2022, με αφορμή την Πανήγυρι του Ιερού Ενοριακού Ναού Αγίου Μάμαντος της ομωνύμου

Τοπικής Κοινότητας του Δήμου Μυλοποτάμου, στον οποίο ο Σεβασμιώτατος κ. Πρόδρομος προεξήρχε των Ιερών Ακολουθιών του Όρθρου και της Αρχιερατικής Θείας Λειτουργίας και κήρυξε τον Θείο λόγο στο πολυπληθές εκκλησίασμα.

Ακολούθως έγινε λιτάνευση των Ιερών Λειψάνων και της Ιεράς Εικόνος του Αγίου Παιδομάρτυρος Μάμαντος στους δρόμους του χωριού.

Στο χώρο του Μνημείου Πεσόντων, ο Σεβασμιώτατος κ. Πρόδρομος τέλεσε Επιμνημόσυνη Δέηση, ενώ ο κ. Βασίλειος Κωνσταντίνου Αποστολάκης, Αξιωματικός της Ελληνικής Αστυνομίας ε.α., εκφώνησε τον πανηγυρικό.

Η ομιλία του Αξιωματικού της Ελληνικής Αστυνομίας

«“Σκιές, κι αν πλανάστε, σ’ άλλη ζωή,

λείψανα, κι αν κοιμάστε,

σας λειτουργώ, στη δόξα μου,

μακαρισμένοι να’ στε.”

Τα λόγια αυτά του ποιητή, που μας προκαλούν ρίγη συγκίνησης, αφιερώνονται, με ευλάβεια, στην ιερή μνήμη των πεσόντων, υπέρ πίστεως και πατρίδος, στην ιερή μνήμη των προμάχων του Έθνους.
Σεβασμιώτατε, Άγιε Επίσκοπε της Ιεράς Μητροπόλεως Ρεθύμνης και Αυλοποτάμου, Κύριε Κύριε Πρόδρομε, Σεβαστοί Πατέρες, Ευλαβείς Προσκυνητές,

Προσερχόμενος στο βήμα και συναισθανόμενος την τιμή και την ευθύνη, που απορρέουν, από τη θέση, στην οποία ευρίσκομαι αυτή τη στιγμή, επιθυμώ να ευχαριστήσω, από καρδιάς, τους Φορείς του αρχοντικού, ιστορικού και φιλόξενου χωριού: Άγιος Μάμας, ως και το Δήμο Μυλοποτάμου, για την εξαιρετική τιμή, που μου έγινε, να είμαι ο ομιλητής και για την ευγενική σας παρουσία.
«Είναι μεγάλη μου τιμή, μα και χαρά συνάμα, η πρόσκλησή σας για να ΄ρθώ στο –γ-ξακουστό Άγιο Μάμα.»

Τιμητικά και με σεβασμό αφιερώνονται τα λιτά κι απέριττα λόγια μου, που θα ακουσθούν παρακάτω, στις ιερές μορφές του ηρωικού χωριού, που μας υποδέχεται καλοσυνάτα και πέρασαν στην ιστορία, ως Μάρτυρες της λευτεριάς, όπως και σε όλους εκείνους τους προγόνους μας, που πότισαν, με το τίμιο αίμα τους την ιερή μας γη και φύτρωσε το ευγενέστερο προϊόν της ανθρώπινης σκέψης, το δένδρο της Ελευθερίας, τους καρπούς του οποίου γευόμαστε σήμερα οι Νεοέλληνες.

Δέος με κατέχει, τούτη τη στιγμή, που εκφωνώ τον πανηγυρικό της ημέρας. Ψελλίζει η ταπεινότητά μου θνητά λόγια, εκεί όπου φωνάζουν αθάνατα έργα.
Γι' αυτό ό,τι ειπωθεί σήμερα, είναι λιγότερο λόγος και περισσότερο προσευχή.

Στον ιερό αυτό χώρο, στο Ηρώον των πεσόντων του Αγίου Μάμαντος, προσήλθαμε, σήμερα, με πρωτοβουλία των Φορέων του Χωριού, για να τιμήσομε την μνήμη των Αγιομαμιτών, που έπεσαν στα πεδία των μαχών, υπερασπιζόμενοι την τιμή και τη δόξα της Πατρίδας μας.

Εκδηλώσεις σεμνές, που αποτελούν Μνημόσυνα και αποπνέουν μία ιεροπρέπεια, όπως η σημερινή, υπερασπίζονται, με σθένος και σεβασμό τη ιστορία μας, ανασύροντας μνήμες από το δοξασμένο παρελθόν, και δείχνουν έτσι στις νέες γενιές, το δρόμο, που χάραξαν ένδοξες και τιμημένες παλιές μορφές.

Η Κρήτη είναι το μεγαλύτερο νησί της Ελλάδος και το πέμπτο της Μεσογείου. Προηγούνται: Η Σικελία, η Σαρδηνία, η ομογάλακτη αδερφή μας, η πολύπαθη και μαρτυρική Κύπρος και η Κορσική.
Κατάκαρπο δένδρο είναι η Κρήτη. Παράγει καρπούς, που τρέφουν το σώμα της και καρπούς, που τρέφουν την ψυχή της. Ψυχοτρόφοι καρποί της είναι οι πρόγονοί μας. Έθρεψαν και τρέφουν τις ψυχές μας.

Από τη Ζάκρο και το Παλαίκαστρο, μέχρι τη Γραμβούσα, την Παλαιόχωρα και τη Γαύδο, κάθε πόλη, κάθε χωριό έχει το δικό του μερτικό, τη δική του παρουσία στα εθνικά προσκλητήρια, τους δικούς τους νεκρούς, που πάντα θα καίει άσβεστο το καντήλι της Μνημοσύνης τους.

Ο Άγιος Μάμας, ένα ιδιαίτερο χωριό, με γνήσιους ανθρώπους, φιλοπρόοδους, φιλοπάτριδες, ειλικρινείς έδωσε αρκετό αίμα, για τα ιδανικά της ελευθερίας, όποτε εσήμανε εθνικό προσκλητήριο.

Αποτελεί πανάρχαια Ελληνική παράδοση, η απόδοση τιμών στους νεκρούς και μάλιστα στους πεσόντες για την πατρίδα. «Τω πατρίω Νόμω χρώμενοι», γράφει ο Θουκυδίδης, «δημοσίας ταφάς εποιήσαντο» οι Αθηναίοι, για τους πεσόντες, κατά

το πρώτο έτος του Πελοποννησιακού πολέμου, οπότε και εξεφώνησε ο Περικλής «έπαινον τον πρέποντα δι’ αυτούς», τον περίφημο επιτάφιόν του.

Αυτή την πατρογονική συνήθεια ακολούθησε ο Άγιος Μάμας, όπου η ευγνωμοσύνη των φιλότιμων κατοίκων του, έστησε το περικαλλές τούτο Μνημείο, για να δοξάζονται οι Αγιομαμίτες ήρωες, ανά τους αιώνες και «να νικάται η λησμονιά, που άθελα φέρνει ο χρόνος».

Αυτό το Μνημείο, με τα χρυσά ονόματα των πεσόντων Αγιομαμιτών, υπενθυμίζει στις κατοπινές γενιές, ότι δεν υπάρχει τίποτε πιο ωραίο, από το να θυσιάζει κανείς τη ζωή του για την Πατρίδα του.
Διότι η Πατρίδα, σύμφωνα με το Σωκράτη, που κατέγραψε ο Πλάτων, στο έργο του «Κρίτων», είναι πιο πολύτιμη, πιο άγια και πιο αξιοσέβαστη και από τη Μάνα και από τον Πατέρα και από τους άλλους προγόνους, «Μητρός τε και Πατρός και των άλλων προγόνων απάντων τιμιώτερον εστίν η Πατρίς και σεμνώτερον και αγιώτερον…».

Οι Ήρωες του Αγίου Μάμαντος, που αναγράφονται στο Μνημείο κέρδισαν, με τη θυσία τους, ο καθένας χωριστά, τον αιώνιο έπαινο, από τα παλιά χρόνια, από τις Κρητικές Επαναστάσεις μέχρι την πρόσφατη ιστορία μας, το φρικτό διήμερο, 4 και 5 Σεπτεμβρίου 1943, στον αιματοβαμμένο «Γουρνόλακκο» του Ψηλορείτη.

Εκπέμπουν στον κάθε επισκέπτη, στον κάθε περαστικό ηχηρά και αθάνατα μηνύματα, ότι πάντοτε υπάρχουν αθάνατες αξίες, όπως η ελευθερία και η αξιοπρέπεια, για τις οποίες κάθε υπεύθυνος και έντιμος πολίτης αξίζει να αγωνίζεται και να προσφέρει ακόμη και τη ζωή του.

Γι’ αυτούς τους λόγους, υποκλινόμαστε μπροστά στο μεγαλείο της αυτοθυσίας και της φιλοπατρίας τους.

Οι πεσόντες του Αγίου Μάμαντος, της Κρήτης, της Ελλάδος υπήρξαν πρότυπα αρετής και μοναδικά παραδείγματα αληθινών και αγνών αγωνιστών.

Θυσίασαν τη ζωή τους, για την ελευθερία σώματος και ψυχής, όπως επισημάνατε, Άγιε Επίσκοπε, νωρίτερα, στο θεόπνευστο κήρυγμά Σας.

Γονατίζομε ευλαβικά μπροστά στο μέγεθος του ηρωισμού τους και στη μνήμη τους ανάφτομε χρυσά λιβανιστήρια.

Ένας ξεχωριστός συντοπίτης μας, που κοσμεί την Κρητική παροικία της Αττικής, ο Ζαχαρίας Κωνσταντίνου-Αργυρώς Βολτυράκης, με καταγωγή από το Σταυρωμένο Μυλοποτάμου Ρεθύμνης, αφιερώνει, δι’ εμού, τα παρακάτω λόγια ψυχής, στους

Ήρωες Αγιομαμίτες: «Ξένε διαβάτη, σα βρεθείς, σ’ αυτήν εδώ τη στράτα, για τους νεκρούς της λευτεριάς, δόξας στεφάνι κράτα»,
«Ευλαβικά θέλει ο Θεός τσ’ αγίους να προσκυνούμε, και στα Μνημεία τους Ήρωες, με σέβας να τιμούμε».

Σεβαστό και εκλεκτό ακροατήριο,

Ιέρεια η μνήμη βαστά τα άχραντα μυστήρια και μας επιβάλλει να κρατήσομε και εμείς άσβεστη τη λαμπάδα της μνημοσύνης των Ηρώων και να μη σβήσει ποτέ από τη σκέψη μας, τους τιμημένους Νεκρούς, ο ανελέητος χρόνος.

Και πάλι το κάλεσμά μας το σημερινό, για την πνευματική συμμετοχή μας στο μυσταγωγικό λιτάνεμα των θείων μορφών, που έπεσαν στους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες της Πατρίδας μας.
Και πάλι στο προσκλητήριο του «Δεύτε λάβετε φως».

Και πάλι στα μνήματα της αθανασίας τους, μεταφερόμαστε, νοερά, ταπεινοί προσκυνητές, για να καταθέσομε τα μύρα της ευγνωμοσύνης μας.

Στις ηρωικές μορφές, που έπεσαν, από εχθρικά βόλια και ενσαρκώνουν το αγωνιστικό πνεύμα της φυλής, αιώνια η ευλάβειά μας. Περηφάνειά μας η προσφορά τους. Καύχημα του Έθνους ο θάνατός τους. Τίμημα της λευτεριάς η θυσία τους. Οι τάφοι τους προσκυνήματα. Η ανάμνησή τους μοιρολόι, έστω κι αν δεν δικαιώθηκαν όλες οι πτυχές του αγώνα τους.

Η θυσία των Ηρώων μας βρίσκεται πάντα στο προσκήνιο, για τη θολή και ξεθωριασμένη εποχή, που περνά το ανθρώπινο γένος, από την απειλή ενός θερμοπυρηνικού αφανισμού μας, που τον κλωθογυρίζουν, στο νου τους και για τα δικά τους οφέλη, οι λογής λογής πολεμοκάπηλοι και ισχυροί της γης.

Οι πύρινες γλώσσες, που ξεπηδούν, ανά τον κόσμο, τροφοδοτούνται έντεχνα, από τους ιδιοτελείς υποκριτές του παγκόσμιου φαρισαϊσμού.
Γι’ αυτό η συνείδηση πρέπει να αγρυπνά ακούραστα και προσεκτικά.

Μέσα από τη θυσία των Ηρώων μας, ξεπετιέται μέγα μήνυμα και μέγα δίδαγμα: Μονιασμένοι, πειθαρχημένοι, συντονισμένοι, σε μία ενιαία, πανεθνική, παλλαϊκή προσπάθεια, με το νου μας και τα μάτια μας στραμμένα στην ιερή μας γη, στα σύνορά μας, στους ακρίτες μας, στην ομογάλακτη αδερφή μας τη μαρτυρική και πολύπαθη Κύπρο, ιδιαίτερα τούτα τα δίσεκτα χρόνια, που οι καιροί «ου μενετοί» και οι ηθικές αξίες, συνεχώς διαβρώνονται.

Η ατέλειωτη στρατιά, η τιμημένη στρατιά των Νεκρών μας, θα νιώθει ικανοποίηση και ξεκούραση, με τα «Μολών Λαβέ», αλλά και με τους αδιάκοπους αγώνες μας για την ειρήνη, για την ειρήνη που θωρακίζει τη ζωή μας.

Ανεξάντλητος, αλήθεια, ο τόπος μας, σε διδάγματα Λευτεριάς, Ειρήνης και Δημοκρατίας και κορυφαίος Δάσκαλος ο ΕΘΝΑΡΧΗΣ, που κοιμάται στο Ακρωτήρι...».
Ακολούθησε κατάθεση στεφάνων, τήρηση ενός λεπτού σιγής και ανάκρουση του Εθνικού Ύμνου.

Στη συνέχεια έγιναν τα εγκαίνια του προαυλείου χώρου και της νέας αίθουσας διδασκαλίας στο Δημοτικό Σχολείο του Αγίου Μάμαντος, όπου ο κ. Κωνσταντίνος Ομαλιανάκης, Φιλόλογος-Δάσκαλος-Παιδαγωγός Msc, εκφώνησε ομιλία με θέμα «Το σχολείο του Αγίου Μάμα μέσα στο χρόνο».

Η ομιλία του Κωνσταντίνου Ομαλιανάκη

«Σεβασμιώτατε,

Σεβαστοί πατέρες,

Κυρία αντιπεριφεριάρχη,

Κύριε Δήμαρχε,

Εκπρόσωποι της πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας,

Αγαπητοί παρευρισκόμενοι, αγαπητοί συντοπίτες,

αισθάνομαι πραγματικά μεγάλη χαρά που βρίσκομαι μαζί σας στα σημερινά εγκαίνια του νηπιαγωγείου, ανήμερα του πολιούχου του χωριού μας : Αγίου Μάμα, για να αναφερθώ στην πορεία του σχολείου μας μέσα από το πέρασμα ενάμιση και πλέον αιώνα.

Δεν ξέρω αν είμαι ο καταλληλότερος γι’ αυτή την παρουσίαση, όμως, μέσα από την διπλή μου ιδιότητα – του δασκάλου και φιλολόγου – και καθώς μετράω πάνω από 25 χρόνια στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση χαίρομαι που βρίσκομαι ανάμεσά σας ως αρωγός και υποστηρικτής, στο βαθμό που μου αναλογεί, αυτής της προσπάθειας. Συγχωρέστε μου επίσης την όποια αμηχανία και συγκίνηση καθώς από αυτό το σχολείο αποφοίτησα και ο ίδιος πριν από αρκετά χρόνια.

Συμπόρευση, αλληλεγγύη και αγάπη ήταν το μήνυμα του σεβασμιότατου πριν από λίγο στον ιερό ναό του Αγίου Μάμα. Λόγω και έργω μας προέτρεψε επίσης. Νομίζω ότι τα λόγια του αυτά βρήκαν την απόλυτη εφαρμογή τους στην περίστασή μας.

Θα επιχειρήσω να προσεγγίσω, όσο μπορώ πιο σύντομα, την πορεία και το σημαντικό ρόλο του σχολείου του τόπου μας καθώς και κάποιες γενικότερες σκέψεις για το σύγχρονο σχολείο και γιατί προσπάθειες όπως τη σημερινή είναι άξιες συγχαρητηρίων.

Αρκετά ιστορικά στοιχεία απ’ όσα θα αναφερθούν μπορέσαμε να εντοπίσουμε στη διατριβή του αξιόλογου και ακούραστου συναδέλφου Χάρη Στρατιδάκη. Τον ευχαριστούμε ιδιαιτέρως γι’ αυτό.
Το σχολείο του Αγίου Μάμα έχει μία μακρά ιστορική πορεία καθώς σύμφωνα με τις πηγές η ίδρυσή του χρονολογείται λίγο πριν από το 1850, (πάμε δηλαδή πολύ πίσω) και, ενώ ακόμα συνεχιζόταν παρουσία του τουρκικού ζυγού στο νησί μας.

Το πρώτο αυτό σχολείο του Αγίου Μάμα είχε δάσκαλο τον Κ. Κυριάκο και ήταν αλληλοδιδακτικό. Δηλαδή, ελλείψει δασκάλων, οι μαθητές των μεγαλύτερων τάξεων βοηθούσαν, έκαναν μάθημα στους μικρότερους συμμαθητές τους. Ήταν μία συνήθης πρακτική για εκείνα τα χρόνια.

Για παραπάνω από μισό αιώνα (δηλαδή από το 1850 έως το 1911) το σχολείο στεγαζόταν σε διάφορες ιδιωτικές κατοικίες του χωριού, πράγμα σύνηθες για την πλειοψηφία των σχολείων του νομού καθώς: η έλλειψη χρηματοδότησης, η τουρκική παρουσία άρα και η έλλειψη οργανωμένης διοίκησης, δεν βοηθούσε εκείνη την εποχή στην ανοικοδόμηση σχολείων.

Από τα πρώτα του βήματα το σχολείο του Αγίου Μάμα εξυπηρετούσε και τα παιδιά των όμορων οικισμών πιο συγκεκριμένα τα παιδιά των οικισμών: Αβδελάς, Άγιος Ιωάννης, Αργουλιό, Καστρί, Μούντρος και σε κάποιες περιόδους Κεφάλι καί Αβδανίτες. Εξυπακούεται ότι η μεταφορά των παιδιών γινόταν με τα πόδια.

Από την ίδρυσή του, ως το 1911, πέρασε από διάφορες αξιολογικές διακυμάνσεις, καθώς, άλλοτε, -ανάλογα με τις συνθήκες και το μαθητικό δυναμικό του- υποβαθμιζόταν σε τριτοβάθμιο σχολείο (όπως έγινε το 1889 με δάσκαλο τον Ιωάννη Σαρρή) και άλλοτε αναβαθμιζόταν σε δευτεροβάθμιο.

Επίσης άλλοτε λειτούργησε ως ημιημερήσιο Αγίου Μάμα – Αγίου Ιωάννη, άλλοτε ως αδιαίρετο, ενώ το 1922 συγχωνεύθηκε με το σχολείο του Αβδέλλα ως διτάξιο, μεικτό σχολείο με έδρα -πάντα- τον Άγιο Μάμα. Το 1936 διαιρέθηκαν και πάλι σε δύο μονοτάξια.

Σε κάθε περίπτωση, κοινή διαπίστωση και συνισταμένη από όλες τις αναφορές που υπάρχουν είναι ότι το σχολείο του Αγίου Μάμα, από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής του, έως και σήμερα (θα έρθω αργότερα και στο σήμερα) έπαιξε τον πρωτεύοντα και κυρίαρχο ρόλο στην εκπαίδευση των μαθητών όχι μόνο στα στενά πλαίσια του χωριού αλλά και της ευρύτερης ορεινής περιοχής του Μυλοποτάμου.
Ας συνεχίσουμε όμως με μερικά ακόμα ιστορικά στοιχεία.

Όπως προαναφέρθηκε, ως το 1911 το σχολείο στεγαζόταν σε ιδιωτικές κατοικίες. Το έτος αυτό (δηλαδή το 1911) ανεγέρθηκε στον Άγιο Μάμα διδακτήριο, διαστάσεων 16 Χ 4 μέτρων, για τη στέγαση του αρρεναγωγείο και αργότερα (1916) του παρθεναγωγείου. Το κτίριο αυτό οικοδομήθηκε με προσωπική εργασία των κατοίκων και κοινοτική βοήθεια. Το σχολείο εκείνο δεν ήταν αυτό που βρισκόμαστε τώρα αλλά είχε οικοδομηθεί στην πλατεία του Αγίου Γεωργίου και έχει σήμερα κατεδαφιστεί.

Αξίζει να τονίσουμε ότι το πρώτο αυτό σχολείο αποδείχτηκε οριακά ανεπαρκές σε χωρητικότητα καθώς μπορούσε να εξυπηρετήσει 50 έως 70 το πολύ μαθητές και στέγαζε ως το 1959 κατά μέσο όρο 70 μαθητές. Άρα υπήρχαν περίοδοι που ο αριθμός των μαθητών ξεπερνούσε τη χωρητικότητα του. Μιλάμε λοιπόν για ένα ακμαίο και ζωντανό σχολείο που χρειαζόταν μεγαλύτερο χώρο για να καλύψει τις ανάγκες του χωριού αλλά και των γύρω οικισμών.

Το 1959 (πριν δηλαδή από 60 περίπου χρόνια), ολοκληρώθηκε η ανέγερση του νεότερου διδακτηρίου στο χώρο αυτό που βρισκόμαστε με τις 2 σχολικές αίθουσες. Από τότε η δυναμικότητα του σχολείου αυξομειώνεται (υπήρξαν περίοδοι που λειτούργησε ως μονοθέσιο αλλά κατά βάση της τελευταίες δεκαετίας λειτουργεί ως διθέσιο)
Μάλιστα τη δεκαετία του ’80 ιδρύθηκε και νηπιαγωγείο στον ίδιο χώρο.

Είναι σημαντικό να αναφέρουμε ότι η δωρεά του οικοπέδου που βρισκόμαστε τώρα έγινε από την Γαλάτεια Σακά – Αρχοντάκη εις μνήμη του πατέρα της Μιχαήλ Αρχοντάκη, ο οποίος συνελήφθη στο σπίτι του, στους Αμπελόκηπους, κατά τα μαύρα επεισόδια του Δεκεμβρίου του ’44, στην Αθήνα και εξαφανίστηκε κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες.

[Παρά τα περιορισμένα ιστορικά στοιχεία για τους δασκάλους που θήτευσαν στο συγκεκριμένο σχολείο θα προσπαθήσω να αναφέρω ενδεικτικά μερικούς απ' αυτούς: Κ. Κυριάκος, Ι. Σαρρής, Ξεκαλάκης, Βαρδάκη Αικατερίνη, Λιανέρης, Μεταξάκης Γεώργιος με τη σύζυγό του, Μαρκάκης Ελευθέριος με τη σύζυγό του, Βουλγαράκης Εμμανουήλ].
Φτάνουμε λοιπόν στο σήμερα.

Είμαστε πολύ χαρούμενοι και συγκινημένοι που σ' αυτόν τον περήφανο και φιλόξενο τόπο μας, έγινε μια τόσο φιλότιμη προσπάθεια για την ανέγερση του όμορφου αυτού νηπιαγωγείου αλλά και τον ευπρεπισμό του παλιού κτηρίου και τη διαμόρφωση του χώρου που το περιβάλλει.

Η ίδρυση του νέου νηπιαγωγείου μας δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Το πιο δύσκολο όμως, δυστυχώς, ήταν να διατηρήσουμε ανοικτό το σχολείο του Αγίου Μάμα.

Χρειάστηκε να παλέψουμε, να έρθουμε αντιμέτωποι με κοντόφθαλμες αντιλήψεις και τοπικά – προσωπικά συμφέροντα που προσπάθησαν με κάθε τρόπο να κλείσει το σχολείο μας. Προσπαθήσαμε να αντιτάξουμε τα επιχειρήματά μας και τον ορθό λόγο που δεν ήταν άλλος από την απόλυτη αναγκαιότητα να συνεχίσει το σχολείο μας την σημαντική του πορεία .

Έτσι, μέσα σ' ένα δύσκολο περιβάλλον όπου κλείνει το ένα μετά το άλλο περιφερειακό σχολείο καθώς συχνά το πρώτο δυστυχώς θύμα της οικονομικής δυσπραγίας είναι το κλείσιμο σχολείων, μπορέσαμε να ανανεώσουμε και να αναβαθμίσουμε αυτό το χώρο.

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, αξίζει να αναφέρουμε στην καθοριστική συμβολή του Μιχάλη Σαρρή, ως αντιδημάρχου τότε, που μαζί με τους τοπικούς φορείς (εκκλησία, τοπική κοινότητα και σύλλογο) με τη συνδρομή του δημάρχου αλλά και την αρωγή της περιφέρειας μπόρεσαν να αναβαθμίσουν το σχολείο μας σημαντικά καθώς έγιναν έργα αξίας άνω των 250.000 ευρώ. Έτσι, το σχολείο μας συνεχίζει να επιτελεί τον πρωτεύοντα ρόλο που του αξίζει.

Επικροτούμε λοιπόν και υποστηρίζουμε με όλες μας τις δυνάμεις την αξιέπαινη αυτή προσπάθεια της τοπικής κοινωνίας που παρά τις αντίξοες συγκυρίες και συνθήκες δίνει πρωταρχικό ρόλο στην εκπαίδευση των παιδιών μας.

«Όπου ανοίγει ένα σχολείο κλείνει μια φυλακή» είπε ο Βίκτωρ Ουγκώ.

Το σχολείο και η εκπαίδευση είναι το απαραίτητο εκείνο στοιχείο κάθε κοινωνίας που θέλει να ζει ειρηνικά, χωρίς βία, χωρίς παρεκκλίνουσες συμπεριφορές.

Χαιρόμαστε λοιπόν βλέποντας τις σημερινές προσπάθειες που καταβάλλετε να δημιουργήσετε ένα όμορφο και άνετο σχολικό περιβάλλον που θα φιλοξενεί τα παιδιά του τόπου μας. Μεριμνείτε για να είναι το σχολικό περιβάλλον τόσο άνετο και φιλικό ώστε τα παιδιά μας να νιώθουν σημαντικά και ασφαλή, σε ένα χώρο μάθησης που προνοεί για τις ανάγκες τους.

Ο ίδιος, κουβαλάω μέσα μου, με τιμή, τις βαθιές αξίες που κληρονόμησα από αυτόν τον τόπο και που προσπάθησα να εξελίξω αλλά και να προσαρμόσω στις ανάγκες της εποχής μας. Το ίδιο ελπίζω και για τους σημερινούς μαθητές. Βαρύ το χρέος μιας κληρονομιάς και μιας παράδοσης που το σχολείο καλείται να μεταδώσει αλλά και να εξελίξει.

Σε αυτή τη ζωή-ταξίδι καλούμαστε να κουβαλάμε μία βαλίτσα με μνήμες-όνειρα και αξίες που θέλουμε να έχουμε στη ζωή μας αλλά και ένα μπαούλο μέσα στο οποίο έχουμε φυλαγμένες όλες τις παραδοσιακές αξίες και στάσεις αλλά και αγκυλώσεις που έχουν αποβεί δυσλειτουργικές και καμιά φορά καταλήγουν εις βάρος της ευτυχίας ή της ψυχικής μας ισορροπίας.

Προσδοκούμε η πολιτεία και οι δάσκαλοι σε αυτό το σχολείο να τολμήσουν να αγγίξουν ότι πρέπει πια να αλλάξει. Δεν ορθολογικό να θεωρούμε
Δεν επιθυμούμε ένα στενά γνωσιοκεντρικό σχολείο που θα μεταδίδει στείρες γνώσεις. Θέλουμε να μεταδίδει με όλους τους τρόπους εμπειρίες, να γνωρίσουν τα παιδιά μας πολλούς πολιτισμούς και πολλές παραδόσεις.

Να αποδέχονται το διαφορετικό…

Να γνωρίσουν και να σέβονται τον εαυτό τους.

Να μάθουν να έχουν όρια, από μας τους δασκάλους, που καλούμαστε πρωτίστως να μεριμνούμε για τη δική μας ισορροπία και οριοθέτηση.

Να μάθουν ότι όλα τα συναισθήματα είναι αποδεκτά και σεβαστά.

Θα υπάρχει χώρος για να ακούγονται όλες οι απόψεις τους.

Τα παιδιά σήμερα δεν χρειάζονται κριτική, επίκριση και συμβουλές γιατί έτσι γεννιέται η παθητικότητα είτε στο μέλλον μία επιθετικότητα που δεν τη θέλουμε πια στον τόπο μας.

Κυρίως, ας μάθουμε να ακούμε τα παιδιά μας. Είναι σοφά. Και πολλές φορές, ακόμα και με ένα ατίθασο τρόπο μας λένε μεγάλες αλήθειες, μας φωνάζουν δυνατά μηνύματα για μας και για μία καλύτερη ζωή.
Σε αυτή την όμορφη φύση, το χωριό μας, τα παιδιά μας έχουν τη δυνατότητα να εκφράζονται, να απελευθερώνονται.

Μεγαλώνουν κοντά στον παππού και τη γιαγιά και σοφούς γέροντες που οι ιστορίες και τα παραμύθια τους είναι καμιά φορά γιατρικό και διδάσκουν μεγάλες αλήθειες της ζωής.
Όλα τα παραπάνω αποτελούν βασικές προϋποθέσεις για ήρεμα και ισορροπημένα παιδιά που ξέρουν να επικοινωνούν και να λύνουν τις συγκρούσεις τους με το λόγο. Τολμούν να μπουν στη θέση του άλλου και να τον καταλάβουν.

Για αυτό,

Ας ανοίξουμε αυτό το σχολείο στην κοινωνία. Ας σταθούμε κοντά στους δασκάλους των παιδιών μας.

Ας τους καλοδεχτούμε -σίγουρα προσπαθούν για το καλό τους- Ακόμα και με διαφορετικό τρόπο από εσάς τους γονείς.

Ας τους μάθουμε να έχουν νόημα ζωής- την απαραίτητη προϋπόθεση για την ευτυχία, την ψυχική και σωματική ισορροπία.

Ας τους επιτρέψουμε σε αυτόν εδώ το χώρο να ονειρεύονται για ένα καλύτερο αύριο και να πιστέψουν ότι τους ανήκει, γιατί το αξίζουν.
Σας ευχαριστώ πολύ για την προσοχή σας».

Οι εκδηλώσεις περατώθηκαν με την προσφορά νηστήσιμου γεύματος στην αίθουσα του Πολιτιστικού Συλλόγου.

Παρέστησαν η Αντιπεριφερειάρχης Ρεθύμνου κ. Μαίρη Λιονή, ο Δήμαρχος Μυλοποτάμου κ. Δημήτριος Κόκκινος και Αντιδήμαρχοι, η Αντιδήμαρχος του Δήμου Ελληνικού-Αργυρούπολης κ. Χαρίκλεια Λαμπρινού, η οποία έλκει την καταγωγή της από τον Άγιο Μάμα, ο Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Ανωγείων κ. Μιχαήλ Δραμουντάνης, εκπρόσωποι αρχών και φορέων και πλήθος κόσμου.

Δείτε στιγμιότυπα από τις θρησκευτικές και πολιτιστικές

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ